

ONZE MIEKES.

(Vervolg en slot van blz. 358).

TOEN de poesjes grooter werden, hebben we de gelegenheid gehad, nog menig aardig trekje uit het familie-leven der katten bij hen te ontdekken. Jaloezie van moeder's kant speelde daarbij geen kleine rol. Verwend als ze door ons was, behaagde 't Miekes niet, om bij 't eten van brood met melk haar bek in den schotel nat te maken. Veel aangenamer vond ze 't, als haar de stukjes door ons werden toegereikt. Tot onze schande moet gezegd worden, dat we aan deze gewoonte maar al te zeer hadden toegegeven en het gevolg was, dat ze nooit meer een bak met geweekt brood aanraakte!

Begon in den loop van den avond honger haar te kwellen, dan sprong ze op tafelen liep al kopjesgevend van mijn moeder naar mij en van mij naar mijn moeder. We konden dan onmogelijk meer doorgaan met handwerken of lezen, zoo hinderlijk waren haar opdringerige liefkoozingen. Maakten we dan een schoteltje voor haar klaar, dan scheen ze voldaan, maar o wee, als we, om haar te plagen, het bordje voor haar neerzetten en onze bezigheid hervatten! Ze negeerde den etensbak volkomen en zette haar wandeling over de tafel net zoo lang voort, tot we de vleister eindelijk haar zin gaven en onze vingers vuil maakten met het geduldig aangeven der geweekte stukjes, die Miekes zich luid spinnend in den bek liet stoppen! Had ze genoeg, dan stond ze op, rekte zich eens uit en ging op den luien stoel in de donkere voorkamer liggen slapen.

Maar als ze nu kleintjes had, die door mij werden onderricht in 't zelfstandig eten, dan veranderde ze geheel van tactiek! Nauwelijks toch had ik een schoteltje met geweekt brood voor de kleintjes klaargemaakt en plaatste ik dat bij hen, de bekjes er stuk voor stuk induwend, of moeder-poes ging er zich mee bemoeien, drong haar grooten kop tusschen de kleine kopjes in, en likte in een oogwenk het heele bordje leeg! Dit gedrag ergerde mij bovenmate! Ik plaatste een tweeden bak met geweekt brood naast dien der kleintjes, om te zien of hierdoor haar aandacht werd afgeleid. Maar 't hielp niets! Stelselmatig at moeder-poes éérs den schotel leeg, waarom de jongen zich verdrongen, om dan pas aan den tweeden te beginnen, als wilde ze daardoor verhinderen, dat er nog iets voor de kleintjes overbleef. Heel eigenaardig was 't om te zien, hoe ze deze bezigheid verrichtte! Met lange tanden kweekte ze zich van den blijkbaar zwaren plicht om al wat eetbaar was uit de omgeving der jongen te verwijderen. Vaak heb ik me afgevraagd, of hier werkelijk jaloezie in 't spel was, of dat een instinct haar dreef, om, zoo lang zij zelve haar jongen voeden kon, ervoor te waken, dat de kleintjes op geen andere wijze aan den kost kwamen?

Toen wij den zomer weer buiten gingen doorbrengen, kreeg Miekes daar in den loop van den zomer voor de tweede maal jongen. (Laat ik hier even aanstippen, dat we voor *al* haar nakomelingen steeds »goede huizen« hebben gevonden en er nooit één door ons verdrongen werd!)

Toen deze poesjes al aardig zelfstandig begonnen te worden, had moeder-poes soms aardige verrassingen voor hen! Zoo gebeurde 't eens, dat ze thuishkwam met een dooden mol in den bek en daarmee rechtstreeks al de trappen naar den zolder opliep, om haar prooi bij de jongen te deponeeren, die er zóo van schrokken, dat ze er een poos met hooge ruggen en dikke staarten verstijfd omheen bleven staan.

Over 't algemeen was Miekes' vanglust groot. Telkens bracht ze doode veldmuizen, kikkers, jonge vogels en mollen binnen en ging er dan steeds mee onder een kast zitten, terwijl ze een eigenaardig, onderdrukt geluid deed hooren. Opeten deed ze haar vangst zelden. Kikkers vooral bekwamen haar niet goed.

Eens had ze de attentie, op mijn verjaardag aan 't ontbijt een *levenden* mol binnen te brengen! Ze dacht mij daarmee zeker een bijzondere hulde te bewijzen. Daar men

zelden een levenden mol te zien krijgt, werd deze opmerkzaamheid door mij ook naar waarde geschat; maar ik vond 't niettemin mijn plicht, het angstige dier, dat evenals een muis maar steeds langs de plinten van de kamer bleef loopen, de vrijheid terug te geven. In een wijde stopflesch vingen we haar op en brachten haar naar den tuin, waar ze zich onmiddellijk ingroef en onder den grond verdween.

Sinds Miekies als jong poesje eens kennis had gemaakt met een pad, had ze dit soort dieren van haar menu geschrapt. Op een avond was ze angstig miauwend binnen komen loopen en had zich onder 't buffet verscholen. We zagen haar daar ineengedoken zitten, met 't schuim op den bek en blijkbaar veel pijn lijdend. Toen we met een lantaarntje gingen zoeken op de plek onder een wingerd, waar we haar zooeven bezig hadden gezien, vonden we daar een dikke pad. Waarschijnlijk heeft dit dier, toen Miekies 't wilde pakken, een scherp vocht afgescheiden en is dit in haar bek gedrongen. Merkwaardig is, dat, hoewel ze sinds nooit meer padden aanraakte, ze steeds fel bleef op 't vangen van kikkers en deze dieren dus zeer goed van elkander wist te onderscheiden.

Ik zou nog iets vertellen van de conflicten, waarin Miekies soms met honden geraakte. Een paar bijzondere feiten volgen hier. Op een avond, dat ik een vriendin naar huis geleidde, was Miekies mij als vanouds gevolgd. Bij 't omslaan van een hoek zagen we op een paar meters afstand een onzer burens aankomen met twee groote Ulmerdoggen. Nu was Miekies altijd extra vechtlustig, als zij jongen had. En ook nu stootte zij, geheel uit 't oog verliezend hoe klein en nietig zij was, bij deze dieren vergeleken, op de honden af en wilde hen aanvliegen. Ik zag onzen buurman bliksemsnel naar de halsbanden der doggen grijpen en terwijl hij op den grond neerhurkte om hen beter in toom te kunnen houden, riep hij mij toe: »Maak, dat u direct met uw kat wekomt, anders is ze verloren! M'n honden bijten alle katten in een ommezien morsdood!« Ik liet me dit geen tweemaal zeggen, pakte mijn woedende kat in haar nekvel, en hoe hevig ze ook protesteerde, ik voerde haar weg uit 't bereik harer belagers!

Een anderen keer heeft 'n dergelijk ingrijpen voor mij leelijke gevolgen gehad. Ditmaal was 't het lievelingshondje van een zenuwachtige dame, dat door Miekies tot haar »prooi« werd gemaakt. Onbewust van de omstandigheid, dat ze mij op een avond weer gevolgd was, schrok ik op, toen ik opeens een geweldig spektakel achter mij hoorde. En jawel, daar zaten Miekies en de kleine Bijou elkaar in 't haar; Miekies blazende, Bijou jankende, de eigenares van Bijou jammerend: »Och m'n hondje, m'n hondje! Haalt u die nare kat toch van 'm weg!«

Ik wist eerst niet, wat me te doen stond; toen tastte ik moedig door, en trachtte Miekies volgens de bekende methode in haar nekvel te pakken. Dezen keer greep ik echter te laag, waardoor ze gelegenheid had, haar kop om te draaien; en in haar agitatie zeker meenende, dat een andere hond haar van achteren aanviel, beet ze mij in de hand. Natuurlijk liet ik haar toen los en ik weet heusch niet meer, hoe 't gevecht verder afliep en of Bijou er erg gehavend afkwam. Maar wel weet ik nog, dat ik den volgenden dag met mijn opgezwollen en pijnlijke hand naar den dokter moest, die gelukkig constateerde, dat ik geen bloedvergiftiging had!

Zes jaar lang heeft Miekies met haar guitenstreken en aardige gewoonten ons gezin vroolijkt en maakte tweemaal in 't jaar de stereotiepe verhuizing van en naar stad mee. 's Winters was ik er steeds op bedacht, haar jong en lenig te houden. Na tafel gooide ik hazelnoten de trap op, die ze dan naholde en waarmee ze door de gang speelde als een jonge poes. Van verstoppertje spelen had ze ook verstand! Als ik mij achter een deur verschool, kwam ze met een sprong om den hoek, alsof ze wilde zeggen: »Ik zie je wel!« en liep dan hard weg, om op haar beurt ergens achter te kruipen en mij haar te laten zoeken.

Vóór ik uitging had ik de gewoonte, altijd even met haar den tuin in te gaan om met haar te stoeien en haar tegen boomen te laten opklauteren. Ze vond dit zóo amusant, dat ze de handeling van 't hoed opzetten verbond met de gedachte aan uitgaan, en zoodra ze zag, dat ik me aankleedde, al voor de veranda-deuren post vatte, mij steeds aankijkende. Ik kon

haar niet méér plagen, dan door te doen of ik haar niet begreep, en haar uit te laten, zonder zelf mee te gaan. In een ommezien krabbelde ze dan weer, klagelijk miauwend, aan de veranda-deuren; kwam *niet* binnen als ik die opende, maar bleef mij vragend aanzien, als om mij te inviteeren: »kom nu mee!» Deed ik dan een paar passen op de veranda, dan liep ze vooruit naar de tuintrap, maar keek telkens wantrouwend om, teneinde te controleeren, of ik nu heusch wel volgde; en ze was pas tevreden, als we samen in den tuin waren aangeland.

Een ander grappig trekje van haar was, dat ze, evenals een kind, 's avonds zoo moeilijk naar bed te krijgen was. Haar nachtverblijf was in de keuken, en nu werd 't gewoonte, dat als de meid om halfelf eerst 't afwaschbakje had weggebracht, ze nog eens terugkwam om Miekies te halen en naar 't sous-terrain te brengen.

Miekies had spoedig ontdekt, dat het binnenkomen der dienstbode op dat uur (want op andere uren van den dag nam ze er geen notitie van!) in verband stond met »opgesloten worden,« afstand moeten doen van de gezelligheid! Ze had daar een bijzonderen afkeer van en nu merkten we op, dat als de meid den eersten keer was binnen geweest, Miekies van tafel (waar ze meest op een courant bij ons lag!) opstond, zich uitrekte en naar de voorkamer ging. Kwam 't meisje nu voor de tweede maal binnen om goeden nacht te zeggen en de poes mee te nemen, dan was Miekies gevlogen! Gingen we haar zoeken, dan vonden we haar geregeld onder de breede, groote sofa in de voorkamer, waar 't heel moeilijk was haar te pakken. Verschoven we de sofa, dan wandelde ze daaronder mee, er steeds voor zorgend 't *midden* te houden, zoodat we haar niet of heel moeilijk konden grijpen. Wel wetend, hoe krabben en bijten haar gewone verweermiddel was, als ze tegen haar zin werd aangepakt, lieten we haar dan meest met rust en stuurden de meid naar bed. Nauwelijks zaten we weer rustig op onze plaats, of Miekies kwam argeloos aangedrenteld en wilde zich weer op tafel installeren. Dan was 't oogenblik voor mij gekomen om in te grijpen en haar pijnlijk te doen gevoelen, dat we haar trucs doorzagen! Zonder genade bracht ik haar naar 't sous-terrain, waar ze dan nog langen tijd bleef mokken en dit te kennen gaf door een naargeestig gemiauw omhoog te zenden.

Wij hebben onze Miekies niet oud mogen zien worden. Op Duitschen bodem is ze om 't leven gekomen.

Toen we 's zomers niet meer geregeld naar Apeldoorn gingen, zouden we eens een poosje in Kleef gaan doorbrengen. We hadden daar pension besproken bij een dame, die een groote dierenvriendin bleek te zijn. Ze had nl. twee katten, een schoothondje en een papegaai, en ze begreep volkomen, dat 't ons zwaar moest vallen, gedurende ons verblijf ten harent afstand te moeten doen van onze Miekies. Ze stelde ons daarom voor, onze poes mee te brengen; dat zou geen bezwaar zijn, en de grens ('t was toen nog geen oorlog!) zou zij óók wel overkomen!

We lieten ons dit geen twee keer zeggen, en toen we den tocht naar Kleef aanvaardden, behoorde Miekies in 't rieten hokje tot ons gevolg. Nu had onze pension-houdster, zou men zoo zeggen, wel verstand van katten! Maar op eigenaardigheden als van onze Miekies was ze toch niet voorbereid; of zijn Deutsche katten zooveel goedmoediger? Zeker is 't, dat Miekies bij de eerste kennismaking met haar Deutsche soortgenooten zóó krachtdadig optrad, dat ze de overbluffte dieren de heining overjoeg! Triomfantelijk verkende ze toen eerst 't terrein en installeerde zich vervolgens in onze vertrekken, of ze er al jaren gewoond had. Het vele verhuizen had haar langzamerhand zeer cosmopolitisch gemaakt!

De eerste dagen ging alles goed, totdat op een avond het drama plaats vond met Fräulein M.'s hondje. Ik had onze hospita gewaarschuwd, dat Miekies zoo vinnig tegen honden optrad; en tot nu toe had zij dan ook zorgvuldig elke ontmoeting tusschen Miekies en haar lieveling trachten te voorkomen. Maar op een avond gebeurde 't onvermijdelijke! Terwijl wij in onze huiskamer aan tafel zaten te lezen, kwam juffrouw M. de aangrenzende slaapkamer binnen, waar 't donker was. Noch zij, noch wij hadden gemerkt, dat haar hondje haar gevolgd was; maar opeens deed Miekies ons ontstellen door de heftige wijze, waarop ze van de tafelsprong

en naar de achterkamer liep. En toen had een dergelijke scène plaats als in het park te Apeldoorn, alleen met *dit* onderscheid, dat 't thans de eigenares van 't hondje was, die Miekies tot rede trachtte te brengen en daarbij een bloedende wond aan haar hand opliep.

Hoe hebben we ons toen over onze Miekies geschaamd! Hoe dringend hebben we juffrouw M. onze spijt betuigd over dit hoogst onhebbelijk optreden! Maar helaas, het feit had eenmaal plaats gehad en 't aanschouwen van juffrouw M.'s verbonden hand heeft ons dagen lang met diepe wroeging vervuld!

Voor al haar euvelheden zou Miekies nu echter spoedig met haar leven moeten boeten! De liefde scheen weer in 't spel te komen, althans de bekende onrust maakte zich van haar meester en we zagen haar nauwelijks in huis. Daar we trouwden, dat ze al genoeg aan de omgeving gewend was om haar weg te kunnen vinden, deden we geen moeite om haar vast te houden. Op een avond kwam ze niet binnen; dat was onder deze omstandigheden niets bijzonders en we rekenden er vast op, dat ze den volgenden ochtend wel voor de deur zou zitten. Toen dit niet 't geval was, maakten we ons wel wat ongerust, temeer, daar we den volgenden dag naar huis terug zouden keeren. Op ons roepen verscheen ze niet en 't tikken van een mes tegen een bord had al evenmin succes. De avond daalde, zonder dat Miekies arriveerde, en op den dag van ons vertrek was ze nog steeds niet boven water. Zéér gegriefd door haar trouweloosheid hebben we toen het rieten hokje bij onze hospita achtergelaten met 't vriendelijke verzoek, Miekies daarin te willen nazenden, als ze kwam opdagen. (Dat dit gebeuren zou, betwijfelden we toen nog niet!)

Onze goedge verzorgster, die allen wrok vergeten had en zéér met ons begaan was, beloofde onze belangen te zullen behartigen, en met een bezwaard gemoed verlieten we Kleef.

Eenige dagen vernamen we niets en zaten zeer in spanning! Toen kwam de brief met de treurmare: Juffr. M. was op onderzoek uitgegaan en had in 't bosch achter haar tuin Miekies dood gevonden, met een diepe wonde in haar nek! Ze was blijkbaar door een jachthond aangevallen en doodgebeten. Onze goedhartige hospita schreef verder, dat ze het lijkje van onze lieveling in een kistje had gelegd en in haar tuin had begraven.

Diep verslagen lazen we het treurige bericht. We konden het niet gelooven, dat we onze Miekies nooit meer terug zouden zien! Mijn ouders vonden, dat we op 't voorstel van juffr. M., om ons in 't rieten hokje een jong van een harer poesen toe te sturen, maar in moesten gaan. »'t Zou zoo gezellig voor mij wezen, om voor Miekies weer een poesje in de plaats te hebben«, meenden zij.

Maar toen na een paar dagen het bekende mandje arriveerde en het wat armelijke witte katje daar schichtig uit te voorschijn kwam, was de indruk, dien dit op me maakte, zóo triestig, dat ik in tranen uitbarstte.

Ik zag 't eerst nog een poesje aan; maar hoe ik mijn best ook deed, ik kon aan dit katje niet wennen en zag er steeds een indringster in. Ze was véél liever en zachter dan Miekies; véél gedweeër en makkelijker te regeeren; maar 't was *onze* Miekies niet! En aarzeland bekende ik mijn ouders, dat ik haar liever weg wilde doen. Zóo is toen geschied. We zochten een goed huis voor haar en lieten haar daarheen brengen.

De ledige plaats van onze Miekies is daarna nooit meer aangevuld.

CHRISTINE OUDEMANS.

